

Cînd în februarie 1988 am fost propus, spre surprinderea mea, director al Teatrului Național din Craiova, mi-am expus punctul de vedere în fața conducerii politice și administrative de atunci a județului, încercînd să conving că nu eram omul cel mai îndreptățit să ocupe acest post, pe care îl ocupaseră înainte ilustre personalități.

Am susținut cinstit ideea păstrării vechii direcțiuni, tentativă care nu a avut sorți de izbîndă. Am numit atunci mai mulți colegi, pentru care aveam un deosebit respect și în a căror capacitate artistică și organizatorică credeam. Totuși, hotărîrea de numire a rămas hotărîre și eu, deși traversam o perioadă dificilă în viață, a trebuit să mă apuc serios de lucru.

Sarcina mi-a fost într-un fel ușurată și de faptul că moșteneam o zestre destul de bogată, Naționalul craiovean fiind un teatru solid și respectat, cu un colectiv serios și puternic în toate compartimentele sale. În plus, avusesem șansa să trăiesc mult timp în preajma fostului director, pe care îl stimam, și venisem foarte des în contact și cu conducătorul unui important teatru din Capitală, personalitate artistică de care eram puternic legat și care, pentru generația mea, reprezentase un adevărat model.

Dacă cineva își închipuie că a fost o perioadă ușoară, se înșală. Am început cu foarte multe privațiuni și renunțări personale. Prima bătălie, cea cu **Mobilă și durere**, bătălie grea, a fost cîștigată. Au urmat și altele, la fel de importante: **O scrisoare pierdută**, **Unchiul Vanea**, **Piticul din grădina de vară**.

O mare bătălie s-a purtat pentru obținerea dreptului de a monta în premieră absolută **Vărul Shakespeare** de Marin Sorescu și cred că tot o bătălie se poate numi și încercarea noastră, încă din vara anului 1989, de a stabili o colaborare cu marele regizor român Andrei Șerban.

Ne-am propus — și am reușit în mare măsură — ca pe lîngă regizorul nostru permanent, Mircea Cornișteanu (Mihai Manolescu era detașat la Naționalul bucureștean), să monteze la Craiova cît mai mulți dintre regizorii importanți. Am început și continuăm cu Silviu Purcărete și Cristian Hadjiculea, am purtat discuții cu dna. Cătălina Buzoianu, cu Valeriu Moisescu, Alexa Visarion, Dan Micu, Tudor Mărăscu, Dan Alecsandrescu și Faynia Williams din Anglia.

Cele 7 turnee la București realizate în mai puțin de 2 ani, prezența la aproape toate galele și reuniunile de gen din țară, au arătat — ne place să eredem — că Teatrul Național din Craiova își ia foarte în serios activitatea.

Revoluția din decembrie a adus și la noi, ca peste tot, multe speranțe și un suflu nou, dar aș exagera dacă aș spune că a produs seisme. Oamenii au continuat să lucreze la pregătirea spectacolelor cu aceeași dragoste și seriozitate.

Sigur, avînd loc atît de multe schimbări în conducerile teatrelor din țară (pe multe dintre ele trebuie să mărturisesc că nu le-am înțeles), mi-am pus foarte serios întrebarea dacă mai pot să continui să ocup funcția de director al unui teatru atît de important, chiar dacă activitatea din ultimii doi ani a colectivului pleda pentru rămînerea mea.

Cei care au ales și hotărît au fost, ca în numeroase alte locuri, colegii mei. Și pentru această încredere mă simt, poate mai mult decît pînă acum, dator și responsabil.

Este o perioadă dificilă.

Și în teatru, ca în oricare alt compartiment, se cere multă stabilitate.

Dacă voi constata însă că nu corespund unor noi cerințe și condiții sînt hotărît să mă dau singur la o parte și să las locul altuia mai potrivit poate decît mine.

DE CE AȚI ACCEPTAT SĂ RĂMÎNEȚI DIRECTOR LA

TEATRUL NAȚIONAL DIN CRAIOVA?

EMIL
BOROGHINĂ

